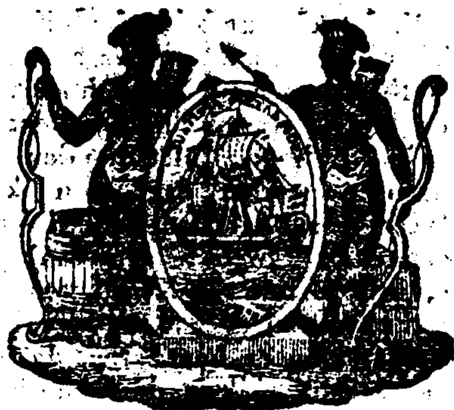
N°. 8. A°. 1834.

DINGSDAG, DEN 28sten JANUARIJ.

NIEUWE SURINAAMSCHE COURANT EN LETTERKUNDIG DAGBLAD.

Gouvernements Secretarij.

Den 25 Januarij 1834.

Alzoo HENRICUS BIJLAART num ux, zich bij rekeste aan den Gouverneur Generaal heeft geadresseerd, met verzoek om bij anticipatie van den gewonen termijn van aankondiging, te mogen verkrijgen *Brieven van Manumissie*, voor den Slaaf FRANÇOIS, aankomende den Boedel wijlen de weduwe DE GRAAF, geboren MEURS.

Zoo is het, dat de Gouverneur Generaal goedgevonden heeft, alvorens hierop te disponeren, op te roepen alle degenen, welke vermeenen mogten eenige redenen te hebben, zich daartegen te verzetten, om binnen den tijd van *acht* dagen, na de dagteekening dezer, van hun vermeend regt of pretentie ter Gouvernements Secretarij aanteekening te doen; zullende na verloop van dien tijd, door den Gouverneur Generaal worden gedisponeerd, als bevonden zal worden te behooren.

De Gouvernements Secretaris.
G. A. VAN DER MEE.

GESCHIEDENIS VAN EEN' PARAPLUIE.

Onder de uitvindingen, die wij aan onze hedendaagsche zucht naar verbetering en volmaking te danken hebben, is er eene, die, schoon door velen als onontbeerlijk beschouwd, mij altijd een' bijzonderen afkeer heeft verwekt; het is die der *parapluies*. Ik zal hier niet onderzoeken, hoe en wanneer, of door wien dat ding werd uitgevonden, maar mij alleen bepalen tot het verhaal der talrijke ongelegenheden, of liever der wezenlijke rampen, die, voor mij, zijn ontstaan uit het bezit van een' *parapluie*.

Niemand, die niet, te eeniger tijd, het verdriet had van zijn' *parapluie* verloren, gestolen of verruild te zien; die niet weet, hoe moeijelijk het valt, met een' openstaanden *parapluie*, door een' volkrijke straat te worstelen, dien boven een publiek rijtuig uit te steken, of, als het sterk waait, op de hoeken van zekere straten in bedwang te houden; die niet, ten minste eenmaal in zijn leven, de schier wonderbaarlijke verdwijning van een' spikspeldernieuwen *parapluie* te bejammeren had; niemand, eindelijk, die niet door de punten van een' onvoorzigtig gedragen' *parapluie* in het oog werd gestooten, of althans reden had, om er voor beducht te zijn. Ik herinner mij, te dien opzigte, eenige jaren geleden, te hebben hooren spreken, van een, destijds, uitgekomen werkje, over de kunst, om zijn' *parapluie* te dragen. Het was versierd met uitslaande platen, ter aanduiding van de onderscheiden' wijzen waarop een voetganger zich daarvan bedienen kan, om anderen overlast aan te doen. Evenwel, behalve de tallooze moeijelijkheden, welke de *parapluies* in het algemeen veroorzaken, zijn er nog van een' bijzonderen aard, die ik alleen bij ondervinding ken.

Eene kwalijk begrepen' zuinigheid was de oorzaak van al mijne jammeren. In 1819, wandelde ik, op zekeren dag, door de straten van Londen; eene dikke, benevelde lucht kondigde een' stortregen aan, juist toen ik toevallig het opschrift in het oog kreeg van een' winkel, versierd met een' groote verscheidenheid van voorwerpen, tot zeer lage prijzen. Werktuigelijk, staarde ik op de lange lijst van artikelen, die daar te koop werden geboden, en was ik inmiddels reeds bedacht, om naar een rijtuig uit te zien, ten einde mij voor den regen te beveiligen, toen bij mij plotseling inviel, dat ik hetzelfde oogmerk zou kunnen bereiken, wanneer ik mij een' *parapluie* aanschafte; hij zou mij niet meer kosten dan een' huurkoets, en, verder, voor altoos mijn eigendom blijven, terwijl een rijtuig.... doch alle verdere redenering was overbodig, en, zonder langer te dralen, trad ik den *parapluie*-winkel binnen. De koopman voldeed terstond aan mijn verlangen, en spreidde, voor mijn oog, een heer van *parapluies* ten toon, in alle kleuren, van zijde en katoen. Koop ik er een' van zijde, dacht ik, die zal over drie dagen te zoek zijn, en, buitendien, mijn oogmerk is bezuiniging. Aldus de zaak bij mij zelven overleggende, wendde ik mijne blikken naar het nederig katoentje, hetwelk, verguisd door den winkelier, zoo lang hij meende, dat de zijde mijne gading was, thans, op zijne beurt, het voorwerp van zijn' uitbundigen lof werd. Mijne keus bepaalde zich, eindelijk, tot een groen *gingan*, hetwelk, naar het zeggen van den koopman, zoo ondoordringbaar, zoo stevig en duurzaam was, dat het schier een wondergewrocht van menschelijke nijverheid mogt heeten. Hoe het zij, hij was zijn geld waard. Zijn geld! Ik schaam mij, dat ik het zeg: hij kostte drie schelling! Ik was er in het eerst regt mee in mijn' schik; en, terwijl ik mijn nieuw koopje met welgevallen ontvouwde, stapte ik moedig de straat op, om er de proef van te nemen.

Ik was een goed eind wegs van huis, en had dus tijd en gelegenheid, om proefondervindelijk na te gaan, wat hij al tegen den regen vermogt: de uitslag voldeed mij boven verwachting. Ik was tevreden met mijn' aankoop, en dacht het immer te zullen zijn. Hoe spoedig werd ik van mijne dwaling teruggebragt! De gunstige verwachtingen, die een nieuw ontwerp ons inboezemt, worden schier altijd te leur gesteld; de geschiedenis van mijn' *parapluie* is een treffend bewijs voor die algemeene waarheid.

Gedurende de eerstvolgende week, werd mijn genoegen over dien nieuwen koop door niets gestoord. Mijn *parapluie* stond mij en mijne vrienden ten dienst, en wie hem noodig had kon hem altijd vinden in de voorkamer, waar hij, naast de klok, zijne vaste plaats had. Evenwel, na verloop van eenige dagen, werd de kunstmatige glans der stoffaadje, van lieverlede, door den regen verdoofd, en mijne bewondering, zoo als men kan nagaan, aanmerkelijk verminderd. Die verkoeling van mijne zijde gaf aanleiding tot eenige vrijheden van den kant der bedienden: zij maakten somwijlen gebruik van mijn' *parapluie*, om in der haast een' boodschap te gaan doen, en lieten hem dan, te huis komende, in plaats van hem uit te zetten, achteloos staan droogen op zijne gewone plaats. Strafeloosheid moedigt het kwaad aan: mijn arme *parapluie* werd welhaast het eigendom van iedereen. Ik berustte in dien staat van zaken: want, daar reeds nu en dan, eene schampere aanmerking op mijn *verschoten gingan*, in het voorbijgaan, mijn oor had getroffen, begon het mij eindelijk te vervelen, dat lastig meubel overal rond te voeren. Bovendien, mijn natuurlijke afkeer van de *parapluies* was op nieuw ontwaakt, het was altijd met weêrzin geweest, dat ik er een' gedragen had: ik kreeg er, meende ik, een' stijven hals van; het belemmerde mij in mijnen gang, en belette mij naar de vensters te zien; kortom, het was mij op allerlei wijzen hinderlijk. Die vernieuwde tegenzin was, ik wil het gaarne bekennen, grootendeels toe te schrijven aan de ontstane veranderingen in de gedaante van mijn' *parapluie*. Aan stormvlagen ten doel, door vuile handen bemorst en bezoedeld, had hij zijne oorspronkelijke frissche kleur ten eenemaal verloren; en, daar hij zoo menigwerf van den regen doorweekt was geweest, had de bevallige evenredigheid, waarmede zijne baleinen zich te voren uitspreidden, voor allerlei vreemde bogten plaats gemaakt; was hij digt, dan schoof de koperen ring slechts met moeite over zijn gezwollen omtrek; het ijzerwerk was door roest aangetast; kortom, hij was in zulk een' staat, dat ik de zuinigheid naar den drommel wenschende, mij vaak door en door nat liet regenen, liever dan hem meê te slepen.

Eens, evenwel, dat ik noodzakelijk uit moest, en de lucht, met donkergraauwe wolken bezet, duidelijk een' stortregen aankondigde, viel mij, daar ik den gang doorging, de *parapluie* in het oog, die, in eene armzalige houding, onbewegelijk tegen den muur stond. Ik kreeg min of meer berouw. »Het gaat regenen," dacht ik bij mij zelven: »ik zal, denkelijk, « niemand ontmoeten: laat mij den *parapluie* « meenemen!" In het eerst half uur, dat ik op weg was, zag ik niemand van mijne kennissen; doch weldra bespeurde ik met schrik, dat de lucht opklaarde. Inderdaad, een heldere zonneschijn verving allengs de buijen, die zich, een oogenblik te voren, dreigend boven de stad hadden zamengepakt. Het was te laat, om terug te keeren; ik vervolgde mijnen weg, morrende en vloekende tegen de zon, den *parapluie*, en de opwelling van berouw, die mij had bewogen, om er mij mede te belasten.

Men weet, dat te Londen, bij fraai lenteweder, ieder, die slechts een' voet voor den anderen kan zetten, op de been is, om er gebruik van te maken. Dit was juist ook dien

dat het geval, en ik ontmoette meer bekenden, dan gedurende de laatst verloopen twee maanden. Te vergeefs wilde ik stijf doorstappen, en, als had ik grooten haast, de vrienden met een hoofdknikje voorbij schuiven, ieder, het was of men het er om deed, hield mij staande, en zocht een praatje, schoon niemand mij wat te zeggen had. Meer dan tienmaal, zag ik dat noodlottig oogenblik aankomen, wanneer men, aan het einde der gewone beleefdheidsformulieren, bij eene ontmoeting op straat, gewoonlijk eens rondkijkt, om nog iets te zeggen te vinden eer men afscheid neemt, en dan merkte ik, dat telkens mijn *parapluie* de aandacht trok. Of ik het mij zelf al uit het hoofd zocht te praten, het scheen, dat er eene heimelijke tooverkracht in stak, die aller blikken aantrok. Ik had hem gaarne honderd mijlen ver gewenscht. In het naar huis gaan, kwam ik op het het ongelukkig denkbeeld, om den naasten weg te nemen, en den tuin van Kensington door te gaan. Men zal zien, hoe slecht mij dat bekwam. Ik trad haastig voort, door een' dier digt belommerde lanen, welke, bij fraai weder, zoo veel aangenaams hebben. Geen enkele wandelaar, die mij hier vrees aanjoeg, en, tamelijk gerust, vergeleek ik al gaande weg de verschoten' kleur van mijn *gingan*, met het frisch en donker groen van het nat beregende mos, toen de ongestadige lucht van April eensklaps op nieuw betrok, en groote regendroppelen mij waarschuwden, dat het tijd werd, om mijnen *parapluie* op te zetten. Terwijl ik daarmede bezig was, geraakte de ring los, en rolde over den grond. Toen ik hem had opgeraapt en in den zak gestoken, zag ik, het hoofd opligtende, een' man in het groen gekleed op mij afkomen. Zijne plotselinge verschijning verraste mij: hij merkte het, en werd daardoor, zoo het scheen, bevestigd in het vermoeden, dat hij te mijnen aanzien had opgevat. Hij hield mij tegen, en, zonder verdere inleiding, vroeg hij vrij barsch:

— « Wat steekt ge daar in uw' zak, Mijnheer?"

— « In mijn' zak? Wat ik in mijn' zak steek?" vroeg ik, niet zonder verwondering, op mijne beurt.

— « Kom kom," hernam hij, » geen' uitvlugten: wij weten immers, waarom zekere « lieden zoo gaarne, bij regenachtig weder, « door deze donkere lanen kruisen."

— « Waarachtig!" hernam ik. » Dan weet « gij meer dan ik."

— « Geen' praatjes, Mijnheer! Geef hier, « wat gij opgeraapt hebt. Al wat hier in den « tuin wordt gevonden moet, bij het heengaan, « aan den portier worden afgegeven: dat is « maar niet anders."

De kluchtige misvatting van dien man bragt mij schier aan het lagchen, terwijl zijne onbeschaamdheid mijn' wrevel wekte; doch, vast besloten hebbende, om aan zijn' onbetamelijken eisch niet te voldoen, zeide ik, hem fier in het aangezigt ziende, dat hij mij met rust zou laten.

— « Neen, Mijnheer," hernam hij, » ik zal « u niet met rust laten, eer ik gezien heb, « wat gij daar in uw' zak heb gestoken."

— « Wel ja!" riep ik. » Waarom niet! Ik « zal, op uw bevel, mijne zakken ledigen! Wie, « drommel, zijt gij wel, om mij dus tegen te « houden? Laat mij door, vriendje: ik heb « geen' tijd."

— « Ik wil het wel gelooven, goede heer, « maar daar gij weten wilt, wie ik ben, zal « ik het u zeggen; en meteen hield hij mij « het onderscheidingsteeken der *politie*-beamb- « ten voor"

De zaak kreeg nu een ernstiger aanzien, en ik geraakte werkelijk in toorn. Ik haalde den ongelukkigen ring uit den zak, en riep: » zie- « daar, lompe ezel, die gij zijt, het is de ring « van mijn' *parapluie*. En nu, houd mij aan, als gij durft."

De *politie*-beambte scheen slechts ten halve voldaan; en, terwijl hij mij den rug toekeerde hoorde ik hem, binnen 's monds, eenige woorden prevelen, waaronder ik die van *verlepte parapluie* onderscheidde, welke mij, den ganschen dag, in de ooren hadden geklonken. Toen kende mijne drift geen' palen meer. IJlings greep ik den *politie*-beambte bij den kraag, en wierp hem in het gras, waar ik hem, met den toegeslagen' *parapluie*, duchtig den rug smeerde. Na dat schoone heldenbedrijf, wendde ik de hielen, en was ik in vier sprongen den tuin uit. Ik weet naauwelijks, hoe ik te huis kwam, en hoe ik de onschuldige oorzaak van mijnen geleden' hoon, niet in den *Teems* wierp. Den volgenden dag, kon ik in de nieuwsbladen een opgesierd verhaal lezen van het schaamteloos geweld, aan een' *politie*-beambte, in den tuin van Kensington gepleegd. De daadzaken waren er zoo onnaauwkeurig in vermeld, dat men er bezwaarlijk de waarheid uit kon opmaken. Alleen de beschrijving van den *parapluie* was zeer getrouw, de vrees, dat men mij daaraan herkennen mogt, noopte mij, om, zonder verwijl, den eersten winkel den besten in te stappen, waar ik mij een' fraaijen *parapluie* van bruine zijde kocht, welke mij zeven maal meer kostte dan mijn *gingan*. Acht dagen daarna, werd hij mij, door een' regtsgeleerde, in de zaal van Westminster ontfutseld.

Ik vond mijn *gingan*, in *statu quo*, naast de klok terug. De mensch is veranderlijk, vooral wanneer zijne besluiten het gevolg van eene of andere plotselinge aandoening zijn geweest. Meer dan eens, zwoer ik mijn' ouden *parapluie* niet meer te zullen aanroeren, en meer dan eens was het toeval of een oogenblik van haast oorzaak, dat ik mijnen eed brak. Altijd, had ik reden, om er mij over te beklagen. Eens stiet ik, met de punt, in een' groote glasruit van een' winkel. Na dat ongeval, zag mijn *parapluie* in geen' twee maanden het licht. Bij eene andere gelegenheid, had ik mij, in den schouwburg, bijna een *duel* op den hals gehaald, door het stuk al te nadrukkelijk toe te juichen met mijnen *parapluie* op de teenen van een' buurman, met een' snorrebaard en zijnen keuzen. Op zekeren avond, door den wijn bevangen, voegde ik mij bij eenen vrolijken hoop, die zich had voorgenomen, om het huisje van een' nachtwaker omver te halen. Die snakerij bragt ons, nadat wij in de hoofdwacht vernacht hadden, voor den Commissaris van *politie*. Ten bewijze mijner medepligtigheid, bragt men mijnen *parapluie* voor den dag, waarvan de oorband in den strijd te zoek was geraakt. Te vergeefs ontkende ik mijn regt van eigendom, in de hoop, dat ik eindelijk van dien lastigen gezel ontslagen zou worden: de nachtwacht liet zich niet afzetten, en de Commissaris hield voet bij stuk: ik werd in de boete verwezen, en moest mijn' *parapluie* tegen wil en dank terugnemen.

Tot driemaal toe, zocht ik hem kwijt te raken, door hem, opzettelijk, hier of daar te laten staan; doch telkens werd hij mij door een' gedienstigen knecht teruggebragt. » Ik zeide « het wel, heette het dan, dat het de *parapluie* « van Mijnheer was," en dan moest ik den trouwen dienaar nog eene fooi toe geven.

Door zoo vele vruchtelooze pogingen ontmoedigd, beproefde ik niets meer van dien aard. Doch de tijd had mijnen *parapluie* een' nieuwen hoon aangedaan: het geschilderde houten kopje, hetwelk, in beter' dagen, zijnen knophaak luister schonk, waggelde op zijne grondvesten, en dikwerf liep mij de eene of andere op de straat na, met het stuk in de hand, en onder het geroep: » Mijnheer, Mijn- « heer, de knop van uw' *parapluie*!"

Ik houd mij weinig met wijsgeerige nasporingen op, en weet inderdaad niet, welke grillige werking van den menschelijken geest mij bewegen kon, om dien rustverstoorder mijns gemoeds nog langer bij mij te houden. Door bijzondere omstandigheden gedrongen, om een reisje naar het vaste land te doen, dacht ik in de drukte, die toebereidselen tot mijn vertrek mij baarden, een' tijd lang in het geheel om mijn *parapluie* niet meer. Ik nam, zonder hem plaats in de postkoets naar Douvres. Zij was gestampt vol reizigers. Alles was gereed; men gaf het teeken tot afrijden; reeds legde de koetsier de zweep over de paarden, toen een geschreeuw van » houd op, houd op!" mijne ooren trof. De *conducteur* gaf zijn misnoegen te kennen, door een' ruwen vloek, die van rondom herhaald werd; terwijl aller oogen zich naar een' bode wendden, die ademloos kwam aanloopen, iets in de hoogte houdende, dat niet anders was dan.... mijn oude *parapluie*. De wanhoop gaf mij het voorkomen van bedaardheid; zwijgend strekte ik de hand uit, en klemde stuiptrekkend de vingeren om het verwenschte *gingan*. Hoe gaarne had ik, op dat oogenblik, den jobsbode, ten loon zijner moeite, met den *parapluie* om de ooren geslagen.

Weldra bereikten we Douvres, en een goede wind begunstigde onzen overtogt. Ik was den ganschen nacht op de been geweest, en toen wij dus te Calais aankwamen, van waar ik, eenige uren later, naar Boulogne zou vertrekken, had ik rust noodig. Afgemat, en reeds half slapend, liet ik de zorg voor mijne goederen aan een' zaakgelastigden over. Den volgenden morgen, mijne pakkaadje naziende, merkte ik, dat twee artikelen achterwege waren gebleven: eene montering en mijn *parapluie* Het eerste dier beide voorwerpen, wilde ik niet gaarne missen, en derhalve schreef ik aan den herbergier, om het terug te hebben: ik wachtte mij intusschen wel een enkel woord van mijnen *parapluie* te reppen. Ten gevolge van dien brief, ontving ik de vermiste voorwerpen beide terug.

Ik bevind mij, sedert eenige maanden te Parijs. In die volkrijke hoofdstad, handelt ieder naar goedvinden, en ik kan mij hier van mijn' *parapluie* bedienen, zonder veel gevaar te loopen van de aandacht te trekken. Word ik, al eens, door een' mijner landslieden op de daad betrapt, dan laat ik mij, op onverschilligen toon, een woord ontvallen over de noodzakelijkheid, waarin ik ben geweest, om den *parapluie* van den portier te leenen. Gisteren regende het dat het goot; ik bevond mij in den plantentuin, en nam, om te schuilen, in een' *omnibus* (een publiek rijtuig, sedert kort te Parijs in gebruik) plaats; bij het heengaan, liet ik mijn' *parapluie* aan zijn ongelukkig lot over. Thans, nu ik er, de Hemel zij gedankt, voor goed van verlost ben, thans kan ik de geschiedenis van mijn' ouden *parapluie* besluiten . . . .

D. F.

De drie Koningmoorders.

(Geen Verdichtsel.)

De Baron van R.... uit D.... had, met twee zijner vrienden, een reisje door Zwitserland gedaan. Op den terugtogt, in het laatst van April, 1792, moest men eens nachtverblijf houden in eene kleine rijksstad; doch de herberg, en het was nog wel de voornaamste, zag er zoo onzindelijk uit, dat men gaarne terstond verder had willen reizen, was de nacht slechts zoo donker en stormachtig niet geweest. Men bleef, doch kon er niet toe besluiten, om zelfs van het beste vertrek gebruik te maken; want in geen' Poolsche kroeg kon zich meer morsigheid met viezer lucht vereenigen. Men zette zich derhalve in de reiskoets, en terwijl donder en bliksem de lucht beroerden, verdiepte zich het gezelschap in redeneringen over de belangen van het Zweedsche Rijk, welks Koning, toen juist, door ANKERSTRÖM om het leven was gebragt. Men sprak inzonderheid over de beide medepligten, de Graven HORN en RIBBING, die den Baron bekend waren, en zoo geraakte men eindelijk in slaap.

Stipt te vijf uren, wilde men weder op reis trekken, en ook met klokslag riep de koetsier, dat hij ingespannen had.

Nadat men de vergunning, om in eigen rijtuig te overnachten, den kastelein duur genoeg betaald had, vlijden de Baron en een zijner reisgezellen zich, nog half slapend, weer in een hoekje van de koets. De derde, daarentegen, bleef des te beter wakker. Altijd opgeruimd en vrolijk, dreef deze, op reis, gaarne den spot met herbergiers, bedienden enz. en gevoelde er thans zulk eene bijzondere neiging toe, dat de kastelein, die, bij het afscheid ne-

men, weten wilde, wie hij de eer had gehad te *logeren*, zoo als hij dat noemde, het nooit beter had kunnen treffen.

»Welk belang kunt gij in onze namen »stellen?"

»Ik niet, genadige Heer, maar onze »*politie* steit er belang in."

»Nu, dan kunt gij zeggen, dat onze »koetsier CHRISTOFFEL heet, het eene paard »*Achilles*, en het andere, *Mirza*."

»Gij schertst, genadige Heer! Men is de »*politie* immers gehoorzaamheid schuldig. »Ik moet de namen der vreemdelingen op »eene lijst zetten, die, stipt te zeven uren, »moet worden overgegeven."

»Het is nu reeds vijf geslagen. Wanneer »we goed doorrijden, kunnen we, eer het »zeven slaat, reeds vier uren wegs achter »den rug hebben, en dan zijn we ver te »zoeken. Vindt gij dat ook niet?"

»Ten minste, van hier, zou niemand »u inhalen. Want wij hebben slechts »knollen van paarden, en gij hebt daar »een paar schoone harddravers, die van »nasser klaar zijn. Mag ik nu uwe namen »weten?"

»Kastelein, leest ge de nieuwspapieren »ook?"

»O ja: iederen zondag krijg ik er een »stapeltje in eens van. Dat is dan zoo »mijne wekelijksche uitspanning."

»Nu, dan zult ge, aanstaanden zondag, »wat bijzonders lezen. Een magtig vorst »is er doodgeschoten."

»Wel, geducht!"

»Ja, ja, de Koning van Zweden!"

»In den slag?"

»Neen, op een bal."

»Door moordenaars dus?"

»Ja, waarachtig! Wij komen juist uit »Stokholm. 's Nachts voor ons vertrek, »waren we ook op dat schrikkelijk *bal masqué*, »en zagen den Koning wegdragen, en de »moordenaars aanhouden."

»Die arme Koning! En weet men ook, »wie de moordenaars zijn?"

»Wij moesten terstond vertrekken, en »hadden geen' tijd, om naar hunne namen »te vernemen. Maar, er zal, van die »gansche moordgeschiedenis, wel verslag »in de nieuwspapieren worden gedaan."

»Ik wenschte wel, dat het al zondag »ware."

»Nu, verlustig u wat met dien konings»moord! Dat zijn van die tijdingen, welke »men niet dagelijks te lezen krijgt. Kom, »CHRISTOFFEL, rijd voort! Adieu, kastelein?"

»Eerst uwe namen nog, als het u belieft."

»Graaf HORN, Graaf RIBBING en Baron »ANKERSTRÖM. De laatste ben ik."

»HORN, RIBBING en ANKERSTRÖM. Nu, »voorspoedige reis!'

Terwijl de kastelein nog voortging met zijnen dank te betuigen, en de gunst en *recommandatie* te verzoeken, riep de Baron den koetsier toe, om voort te rijden, en de paarden te laten loopen, wat zij loopen konden.

De twee andere reisgezellen, die, door den slaap bevelmd, in het eerst weinig van het gesprek met den kastelein hadden gehoord, doch de vreesselijke namen, HORN, RIBBING en ANKERSTRÖM zoo veel te duidelijker vernomen hadden, hielden den Baron ernstig onder het oog, hoe ongepast ditmaal zijne scherts was, terwijl deze, intusschen, zich de opschudding voorstellende, die de vreemdelingenlijst bij de *politie* van het rijksstadje zou veroorzaken, schaterde van lagchen.

Het was dan ook inderdaad koddig. De *Directeur* der *politie*, een doodeenvoudig man, vertrouwde zijne eigen' oogen niet, toen hij de namen van HORN, RIBBING en ANKERSTRÖM las, die hij even te voren, met schrik en verbazing, uit de nieuwspapieren had leeren kennen. Hij haalde den kastelein duchtig door, dat hij zoo laat (twee uren na het vertrek der vreemdelingen) de lijst overgegeven had, en bragt met het nieuws, dat de moordenaars van den Koning van Zweden aldaar vernacht hadden, in een oogenblik, het gansche stadje in beweging. De stadsschrijver, een voorbeeldeloos ruiter, die bij ieder huwelijk, hetwelk er in het stadje plaats had, de bruiloftsgasten te paard ging noodigen, bestijgt terstond het beste ros, dat er te krijgen was, om de vlugtelingen in te halen. Een oude, stramme knecht sjokte hem achter na. Die nieuwe DON QUIXOTTE en SANCHO PANSA reden zich zelve en hunne *rossinanten* bijna dood. Niemand, intusschen, die op het denkbeeld kwam, dat koningsmoorders toch wel hunne namen eer verzwegen zouden hebben, dan openbaar gemaakt. Doch de zucht, om zich in zijn ambt verdienstelijk te maken, verblindt menigeen; en ook het was in de kleine rijkssteden niet, dat men, voorheen, het helderste inzigt had.

Daar de vervolgers, wat tijd en paarden betrof, aanmerkelijk ten achteren waren, zouden zij de koningsmoorders bezwaarlijk hebben ingehaald, hadden deze geen ongeval met hun rijtuig had. Het herstellen van een' gebroken' ijzeren pen, hield hen, in een dorp, naauwelijks eene mijl ver van hun laatste nachtverblijf, over de twee uren op. Dat was winst voor de vervolgers; en juist zouden de vrienden weder in de reiskoets stappen, toen de stadsschrijver aan kwam rijden, en de vlugtelingen, in naam van den Hoogedelen en Hoogwijzen Magistraat, voor zijne gevangenen verklaarde.

Opdat er aan de grap niets ontbreken zou, boden nu de koningsmoorders beurzen en horologien aan, indien men hen liet vertrekken. Te vergeefs. De stadsschrijver, een man vol eer en pligtgevoel, buiten zich zelven van vreugd over de gewigtige vangst, gaf den smid bij wien zij weder in huis waren getreden, des te nadrukkelijker last, om, met zijne knechts, scherp toe te zien, dat er niemand ontsnapte, en haalde nu het geregt van het dorp, om de drie reizigers, die men verdacht hield van den Koning van *Zweden* te hebben vermoord, naar...... terug te brengen.

Weldra kwam het gansche dorp op de been, en de terugreis was allerluchtigst. De stadsschrijver reed vooruit, aan weêrzijde sjokte het dorpsgeregt, en een drom van nieuwsgierigen volgde werktuigelijk het rijtuig, waarin de drie gruwzame koningsmoorders, wanneer het ongemerkt geschieden, kon, over de zoo wel geslaagde grap lachten, dat het een aard had.

Groot was de toeloop in het stadje geweest, toen de schrijver uitreed; doch zijne merkwaardige terugkomst, met GUSTAAFS moordenaars, bragt alles in rep en roer. Spoedig echter, was de rust ook weder hersteld: want zie, men moet de scherts niet overdrijven. Tevreden met het gansche stadje in opstand te hebben gebragt, veranderden de spotvogels nu terstond van batterij; lieten, op gebiedenden toon den Burgemeester aan het rijtuig komen: zeiden, dat zij over zulk eene behandeling, hun, ...*sche* edellieden aangedaan, zich op den rijksdag zouden beklagen, en verzegelden die mondelinge bedreiging met het overreiken hunner passen, nog laatstelijk door den.....*schen* Gezant te *Stutgard* gevisseerd, en waaruit bleek, dat de Baron ANKERSTRÖM de .....*sche* Hofraad, vrijheer van R.... was, en de Graven HORN en RIBBING, insgelijks, geheel andere namen droegen, en Kamerheeren van den Keurvorst van...*n* waren.

Toen men hun, niet zonder regt, verweet, dat zij zich dergelijke scherts hadden veroorlooid, gaven zij ten antwoord, dat zoo men, in plaats van hunne namen te vragen, hunne passen had gevorderd, zij die niet hadden kunnen weigeren, en de scherts daardoor, van zelve, ondoenlijk ware geweest.

Zoo trok de Burgemeester af met een' langen neus. De stadsschrijver nam, eer hij zich aan tafel zette, een glaasje likeur om de gal af te drijven; en het gemeen, begeerig naar alle soorten van vertooningen, ergerde zich, dat de vreemdelingen geene koningsmoorders waren.

Goede Koningen sterven: goede wetten blijven.

In het jaar 1812 zeide de Keizer ALEXANDER in *Petersburg* tot Mevrouw VAN STAËL:

Meer kan ik niet doen; ik moet de wetten ontzien, even alsof wij eene Constitutie hadden, die wij ongelukkigerwijze niet hebben. Zeer fijn antwoordde daarop Mevrouw VAN STAËL: « Sire, « uw karakter is eene Constitutie." Maar de Keizer hernam: « Misleid u niet in den goe« den dunk, dien gij van mij hebt, dan moet « ik mijn vaderland slechts des te meer be« klagen: want ik ben dan niets anders, dan « een gelukkig toeval voor hetzelve." — Zeer waar schreef FREDERIK DE GROOTE: *Les bons rois meurent: les bonnes lois subsistent.*

GEBOORTE, STERFGEVALLEN, ENZ.

BURGERLIJKE STAND. — In de gepasseerde week zijn ingeschreven, als:

GETROUWD: Petrus Constantinus Huijbrechts en Helena Jacoba de Kok. — Elles Lyons en Sara Juda Polak.

BEVALLEN: Esther del Castilho, huisvrouw van Jacob de Miranda, *zoon.* — Saratje van Dorathea van Heijdorn, *zoon.*

OVERLEDEN: Eliza Maria Cassie, oud 1 jaar, 10 maanden en 12 dagen, dochter van Johanna Susanna Couffert. — Levenloos kind van Johanna Margaretha Brouwn. — Mozes Aron Polak, oud 59 jaren — Louis William le Vasseur, oud 9 jaren, zoon van Wilhelmina Josephina Reijke. — Apollonia van Wel te Vreden, oud 40 jaren. — Jan van Mourik, oud 51 jaren (Militair Hospitaal).

SCHEEPSTIJDINGEN.

UITGEKLAARD.

Den 21sten, de Deensche Brik *Louisa Adelaide*, Kapt. C. Feilberg, naar St. Thomas.

Het snelzeilend gekoperd Schoonerkof *Wilhelmina Frederica*, Kapt. J. H. Bodeman. — Adres bij Bothe & Fuchs. — Sluit p°. Februarij.

Het snelzeilend gekoperd Schoonerschip *Henriette*, Kapt. J. C. Willems. — Adres bij Bothe & Fuchs. — Sluit p°. Februarij.

Het snelzeilend gekoperd Tweedeks Schoonerschip *Edams Welvaren*, Kapt. H. Roif. — Adres bij L. D. J. van Bommel. — Sluit p°. Febr.

Het snelzeilend gekoperd Tweedeks Fregatschip *Sophia Maria*, Kapt. G. L. Köperhoff. Adres bij L. D. J. van Bommel. — Sluit 10 Febr.

Naar Rotterdam:

Het snelzeilend gekoperd Fregatschip *Alexander*, Kapt. A. S. Casse. — Adres bij J. M. Samson. — Sluit 10 Februarij.

Het snelzeilend gekoperd Fregatschip *Piet Hein*, Kapt. Wm. Turnbull. — Adres bij J. M. Samson.

Naar Boston:

De Nd. Am. Brik *Fame*, Kapt. F. Nickerson, Adres bij J. M. Samson. — Sluit 30 Januarij.

Naar Gloucester:

De Nd. Am. Brik *Wolga*, Kapt. S. Sayward. Adres bij J. M. Samson.

De Nd. Am. Brik *Jane*, Kapt. F. J. Foster. Adres bij de Wed. van Praag.

De Nd. Am. Schoener *Polly*, Kapt. Daniel D. Driskell. — Adres bij J. M. Samson.

ADVERTENTIEN.

(5667) De *Administrateur van Financiën*, roept bij dezen op, alle degenen, die eenige wettige vorderingen hebben, ten laste der nalatenschappen van de navolgende althier successivelijk overledenen Heeren Officieren, als:

De Kapitein LOUIS JEAN PIERRE CARILLON.

De Tweede Luitenant FRANS NEUBORN.

De Eerste Luitenant JEAN DIRK COOPS.

En

De gepensioneerde Kapitein HENDRIK MAURITS DIETTICKER; — om hunne rekeningen in *duplo*, binnen *Zes* weken, na dato dezes, en dus uiterlijk vóór of op den 8sten Maart aanstaande, ten burele der Financiëele Administratie in te leveren.

Paramaribo, 24 *Januarij* 1834.

De Administrateur voornoemd,

GH. LEERS.

(5817) De Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname*, zal op Vrijdag den 31sten Januarij 1834, des morgens *negen* uren, ter Kastelenije van gemeld Geregtshof, publiek bij Executie verkoopen:

De Slaven, met namen: *Affiba*, *Amba*, *Billa*, *Saxe*, *Antonij*, *Josephus* en *Frans*; aankomende de wed. J. FERNANDES JR., geboren CARILHO.

De Slaven, met namen: *Roza*, *Sophia* en *Frans*; aankomende J. P. SANDERS geboren TOURO.

Paramaribo den 25 *Januarij* 1834.

De Wijkmeesters der Wijk La. A, zullen, ingevolge Publicatie de dato 5 Maart 1828, op Donderdag, den 30sten dezer, een aanvang maken met de *Jaarlijksche opneming* der Personen in hunne Wijk woonachtig. — Strekkende deze tot *kennisgeving* aan de geëerde Bewoners van voormelde Wijk.

Paramaribo, den 27 *Januarij* 1834.

J. J. B. DE MESQUITA.

C. D. KONING.

De Wijkmeesters der Wijk La. D. 1ste gedeelte, zullen, overeenkomstig de Publicatie, de dato 5 Maart 1828, op Maandag den 3den Februarij, eene aanvang maken met de jaarlijksche opneming der Personen in hunne Wijk woonachtig; strekkende deze tot kennisgeving aan de geëerde bewoners van voormelde Wijk.

Paramaribo, den 27 *Januarij* 1834.

C. L. G. LINCKERS.

J. NUNES.

De Wijkmeesters der Wijk La. D., 2de gedeelte, zullen overeenkomstig met de Publicatie de dato 5 Maart 1828, en gepubliceerd den 6den daaraanvolgende, met de *jaarlijksche opneming* der Personen in hunne Wijk woonachtig, rondgaan, waarvan door deze aan de geëerde Bewoners wordt kennis gegeven, met uitnoodiging tevens van hunne tegenwoordigheid, ten einde mede te werken dat deze opneming zoo veel mogelijk naauwkeurig moge plaats vinde; de dagen door hun bepaald ter opneming, zijn Maandag, Woensdag en Vrijdag, en een aanvang te nemen op Maandag, den 3den Februarij met de *Steenbakkersgracht* en *Saramaccastraat*.

Paramaribo den 24 *Januarij* 1834.

B. A. GERRITSEN.

F. G. PICHOT L'ESPINASSE.

(2941) De bij vorige Couranten geannonceerde Verkoop der PLANTAADJE *REES EN CROP*, gelegen in de *Tapperipa Kreek*, met de daaraan behoorende *Tien* koppen SLAVEN, zal alsnu plaats hebben op Woensdag den 5den Februarij dezes jaars, des namiddags den Klokke 4 uren, ten huize van den Vendumeester M. A. KEIJSER, alwaar de Veil-condition, Inventaris en Bewijzen van Eigendom, *vier* dagen vóór den Verkoopdag, ter *visie* zullen liggen.

Paramaribo, den 24 *Januarij* 1834.

C. L. JACOT DES COMBES.

(5761) De ondergeteekenden bieden tot civiele prijzen de navolgende goederen te koop aan, als: beste Alkmaarder Gort en gepelde Garst; Boter; Zoetemelksche Kazen; Westphaalsche Hammen; manden Aardappelen; Rolpens en Saucijsjes in vaatjes; Broodsuiker; beste groene en zwarte Thee; Zoete-, Raap-, Patent-, Lamp- en Lijn Olie; Groene en Graauwe Erwten in vaatjes; Witlood; Spaansch en Vriesch Groen; Zwartsel; gedroogde Vruchten en Zuurgoed in Stopen; mandjes Pijpen; alle soorten Specerijen; Osnabrugs- en Huismans Linnen; Boekjes Streep: Bonten; Flanel en Tafelgoed; Jenever; Bier en Porter; Roode-, Madera-, Champagne- en Rhijn Wijnen; Likeuren; manden Seltserwater; beste cognac en witte Brandewijn; een assortiment Mans hooge-, lage-, jongens-, kinderen- merinosse dames en grond Schoenen; Glasen Aardewerk; grof Zout in vaten; en diverse Goederen meer.

Paramaribo den 24 *Januarij* 1834.

SOESMAN & DE LEON.

(2955) Te koop bij M. N. MONSANTO:

Beste Aardappelen; Ajuin; Boter; Rundvleesch in vaatjes; Familie dito in dito; beste Thee; Zoete-, Raap- en Spermesetie Olie: Spermesetie en Gegoten Kaarsen; Spaansch Olijven in kruiken: Kappers en Augurkjes in stoopen; Madera en Roode Wijn bij het dozijn; Jenever; Brandewijn; Grof Zout in vaten; beste Sigaren in kistjes: Snuif in fleschjes; witte en gekleurde Neteldoeken; dito Doeken; Mans en Jongens witte Castor en Stroo Hoeden: Dames fijne Engelsche Kousen en zwarte Satijne Schoenen; kinder Laarzen; geass. Naalden; dito Chaistnigen; Zadels: Toomen en Marijngalen; Wijnkurken; Timmergereedschappen; Roosters; Bakpannen; Tuinschrappers; Duim- en Jalousie's Hengels; diverse Kopergoed; 20 vts. 1½ dm. Kopie Planken; en diverse andere goederen meer.

---

(559) M. A. KEIJSER, zal Vrijdag op Vendu verkoopen: Provisien, Stukgoederen en de Nalatenschap van wijlen IK. DE LA PARRA JR., alsmede de Nalatenschap van wijlen CRISPIJN van LOUISA van MATHIJS van LOBBRECHT, bestaande in: Meubelen, Kleederagien, Zilverwerk, eene onvoltooide Korjaal, liggende op het Erf aan de *Zwartehovenbrugstraat*, La. D. N°. 484, en de Slaven: ANDRIES, *Kanter*, TIEBES en HAZARD. — Voorts den Slaaf ANDRE, aankomende JANUARIJ van LOBBRECHT.

(5760) Mejufvrouw J. DE GRAAFF vertrekt.

(2913) De minderjarige J. C. W. SCHMIDTMER vertrekt.

PUBLIEKE VERMAKELIJKHEDEN.

WOENSDAG, 29sten JANUARIJ 1834,

VIERDE VOORSTELLING

VAN

A. MULLER, MECHANICUS.

(2942) Bovengenoemde heeft de eer het Kunstminnend Publiek te berigten, dat hij voornemens is, op MORGEN AVOND, eene Buitengewone Representatie te geven van deszelfs *Groot Kunsttooneel van Physische, Mechanische en Optische Instrumenten*.

Het Spectakel zal verdeeld zijn in *drie Afdeelingen*.

EERSTE AFDEELING.

Onderscheidene Kunststukken, afgewisseld door verscheidene *Tours d'Adresse* en Behendigheden.

TWEEDE AFDEELING.

Een Automaat, genaamd *de Komieke Waard of de Dronken Kastelein*. Afgewisseld door onderscheidene alhier nog niet geziene Kunststukken.

DERDE AFDEELING.

De nieuwe uitwerking van de Fantasmagorie of amusante Geestverschijning; men zal op eenen verren afstand verscheidenen gestorvenen, als ook nog in leven zijnde personen te voorschijn zien komen; dezelve zullen van gedaante veranderen en weder tot hunne vorige stand wederkeeren, waaronder ook te voorschijn zal komen: 1°. *Prinses Marianna*. — 2°. *Van Speijk in de Elizeesche Velden*. — 3°. *Frederik den II., Koning van Pruisen*. 4°. *Philippus den II., Koning van Spanje*. 5°. *De Belgische Generaal Daine*. — 6°. *De liefde verdrijft den tijd*. — 7°. *De Kluizenaar*. 8°. *Appel aux morts*. — 9°. *Enfants cheri des dames*. — 10°. *Madame Bonaventure*. 11°. *De Spaansche Pierrot*. — 12°. *De zwaarlijvige Turfboer*. — 13°. *De Compeniet Bibax*. — 14°. *De Beerendans*, en meer anderen, hetwelk de verwachting van het geëerde Publiek, in alles zal overtreffen.

Bovengenoemde zal alles in het werk stellen om *Suriname's* Ingezetenen, aangename avonden te verschaffen.

Er is gezorgd geworden dat het Lokaal veel luchtiger is, daar hetzelve thans zoodanig is ingerigt, dat de deuren en vensters aan de achterzijde van het Gebouw, gedurende de Voorstelling, open blijven.

De prijzen der plaatsen zijn bepaald, als: *Eerste Rang f* 3. — *Tweede Rang f* 1-50.

De toegangs-billetten zijn verkrijgbaar ten huize van den Heer F. EYSBREKER, en aan het Lokaal, op de *Knuffelsgracht*.

De aanvang des avonds ten 7½ *uren*.

Ter Drukkerij van FUCHS & Co.